

[Rozdíl mezi fašismem/nacismem a komunismem]

Ladislav Hejdánek

This is a part of the original document:

[1999](#)

jedná se o část původního dokumentu:

[1999](#)

◆ myšlenkový deník – záznam, česky, vznik: 27. 2. 1999

◆ philosophical diary – record, Czech, origin: 27. 2. 1999

[Rozdíl mezi fašismem/nacismem a komunismem]

Zásadní rozdíl mezi fašismem a nacismem na jedné straně a komunismem na straně druhé je dán tím, že nacismus a fašismus je hnutí bytostně pohanské, zatímco komunismus je původu křesťanského (je to křesťanská hereze). Samo slovo komunismus pochází od latinského „commune“, což znamená: společné, obecné. A byli to křesťané první církve, kteří komunismus vynášeli: „prodávali vladařství a statky, a dělili mezi všechny, jakž komu potřebí bylo“ (Skut 2, 45; také 4, 32n). „Všickni pak věřící byli pospolu, a měli všechny věci obecné.“ (2, 44). Jinak řečeno: fašismus a nacismus je ideologie neevropská, nenavazující ani na staré Řecko, ani na starý Izrael, kdežto komunismus, socialismus a marxismus jsou bez navázání na židovské proroky a na křesťany nemožné a nemyslitelné. Toto druhé samo o sobě sice ještě není dostatečný důvod ani k chvále, ani k haně, ale nemůže to být přehlédnuto ani podceňováno. Znamená to, že židovství a křesťanství poskytlo komunismu něco, co si sám nedal a co si ani nemohl vymyslet. A proto také jen tak z ničeho nic nezmizí z dějin jenom proto, že ztroskotal pokus o světovou říši, pokus o druhou – a plán na první – světovou supervelmoc, který může být docela dobře chápán také jako zrada Marxových myšlenek a „skutečného“, pravého komunismu. V komunismu a zejména v marxismu bylo něco, co je schopno obojí přežít a co se s největší pravděpodobností zase znovu vynoří a znovu ovlivní jistě evropské a možná i světové dějiny. Kdo se ostatně alespoň trochu mohl seznámit se situací ve světě, s mentalitou lidí nejen třetího světa, ale třeba i západní Evropy, zjistil – možná k svému překvapení – že tam všude marxismus a někdy i komunismus žije. To, že komunisté jsou naší dokonce třetí parlamentní stranou, není vůbec důsledkem nějaké naší „sametovosti“, ale především prostě proto, že bychom jinak asi nebyli v prvních letech po tzv. revoluci ve světě vnímáni jako demokraté (a ostatně také proto, že by se „revoluce“ jinak nebyla obešla bez značných obětí, o které nestála ani jedna strana). Nejde o jméno, na které se u nás tolik poukazuje – to, že se u nás komunisté nadále jmenují komunisté, lze považovat spíš za výhodu; mnohem horší by bylo, kdyby změnili jen název nebo kdyby se jich ještě víc schovalo v ostatních stranách a vůbec ve společnosti – což si nikdo neklade otázku, kam se poděly ony téměř dva miliony členů strany, sečteme-li ty „reformní“ a ze strany vyhozené s těmi pozdějšími, normalizačními? Kdo si myslí, že to všechno máme už za sebou a že stačí jen opakovat: to tady už všechno bylo, podíl se a bude se podílet na vině za to, jestliže lidé nebudou na takovou nějakou novou vlnu vůbec připraveni a jestliže mnozí mladí lidé, kteří s tím už ani nemohli mít žádnou zkušenost, tomu zase propadnou.

(Praha, 990227-5.)